

Comentariul poeziei Shakespeare scrisa de Marin Sorescu - prima parte

Poet, dramaturg, romancier, critic si eseist, Marin Sorescu ilustreaza, in chip reprezentativ, nonconformismul unui autor modern. Cu peste trei decenii in urma cand aparea volumul de parodii (de debut), "Singur printre poeti", G. Calinescu lansa spectaculos poezia lui Marin Sorescu.

Folosind procedeul "uitarii in model, "luat de valul imaginatiei" (Eugen Simion), Sorescu scrie pagini originale de exegeza literara Indiscutabil, lectura atenta a parodiilor evidentiaza ideea demistificarii literaturii insesi - atitudinea reprezentativa pentru tot restul creatiei soresciene. Volumul "Poeme" (aparut in 1965) castiga de la inceput adeziunea lui G. Calinescu, care in "Contemporanul", in cronica sa "Cronica optimistului" scria "Fundamental, Sorescu are o capacitate exceptionala de a surprinde fantasticul lucrurilor umile si latura imensa a temelor comune. Este entuziast si beat de univers, copilaros, sensibil si plin de ganduri, pana la marginea spaimei de ineditul existentei".

Volumele urmatoare: "Moartea ceasului" (1966), "Tineretea lui Don Quijote" (1968), "Tusiti" (1970), "Unghi" (1970), "Suflete bun la toate" (1972), Astfel (1973), "Norii" (1975), "Descantoteca" (1976), "La lilieci" (I, 1972; II, 1977; III, 1980; IV, 1988, V, 1995) - marcheaza trepte spre realizarea unui limbaj propriu. Aparent Sorescu opereaza cu o tehnica prozaica, urzindu-si un univers din materiale verbale obisnuite, pe care le suspecteaza continuu cu o atitudine persiflanta.

Marin Sorescu modifica imaginea consacrata prin traditie a miturilor (motivelor livresti). Asa procedeaza cand scrie despre voievozii nostri din cartea cu poze ("Barbatii"), despre Eminescu ("Trebuiau sa poarte un nume"), despre "Corbul" lui Edgar Poe ("Nevermore"), despre titanul Prometeu. Un poem intreg, cum ste "Shakespeare" (din vol. Poeme, 1965) devine metafora bine disimulata Sorescu, fascinat de universul artistic shakespearian, transfigureaza, cu umor fin, mitul biblic al creatiei. Metafora acestei poezii este aceea a unui demiurg Shakespeare-demiurgul zideste si desavarseste lumea operei sale in sapte zile.

El plasmuieste lumea dramaturgiei sale, ale carei caracteristici sunt sugerate poetic, in primul rand, prin numele propriu: Hamlet Iulius Caesar, Antoniu si Cleopatra, Othello, Lear, Richard al III-lea, care devin metafore-simbol, trimitand la tot atatea titluri si personaje celebre ale scriitorului: "In ziua a doua a facut raurile, marile si oceanele/ Si celelalte sentimente/ Si le-a dat lui Hamlet, lui Iulius Caesar, lui Antoniu, Cleopatrei si Ofeliei/ Lui Othello si altora/ Sa le stapaneasca, ei si urmasii lor/ ta vecii vecilor."